

Sygn. akt *I ACa 690/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący: E. S.

Sędziowie: Jacek Nowicki

J. G.

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2021 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **W. C.**

przeciwko **Skarbowi Państwa (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny

z dnia 23 grudnia 2019r., sygn. akt XVIII C 1430/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 4050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

J. N. E. J. G.

--	--	--

Sygn. akt *I ACa 690/20*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 listopada 2015r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - (...) W. C. domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz, kwoty 40.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2012r. do dnia oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powód jako podstawę prawną swojego roszczenia podał art. 129 - 136 Prawa ochrony środowiska.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pismem z dnia 17 sierpnia 2018r., powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 120.833,02 zł, wnosząc o zasądzenie na jego rzecz łącznej kwoty 160.833,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 listopada 2012r., do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. W ramach powyższego roszczenia powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 43.449 zł tytułem zmniejszenia wartości jego nieruchomości oraz kwoty 117.384,02 zł tytułem nakładów koniecznych do przywrócenia prawidłowego klimatu akustycznego w tej nieruchomości.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – (...) na rzecz powoda W. C. kwotę 160.833,02 zł (sto sześćdziesiąt tysięcy osiemset trzydzieści trzy zł i dwa gr) z ustawowymi odsetkami:

a/ od kwoty 30.000 zł od dnia 6 lipca 2017r. do dnia zapłaty,

b/ od kwoty 10.000 zł od dnia 20 czerwca 2018r. do dnia zapłaty,

c/ od kwoty 120.833,02 zł od dnia 18 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty;

oddalił powództwo w pozostałym zakresie; kosztami procesu obciążył pozwanego w całości, a szczegółowe rozliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy powołał się na następujące ustalenia.

Powód W. C. jest właścicielem nieruchomości zlokalizowanej na terenie dzielnicy (...), położonej w obrębie S., w ramach osiedla mieszkaniowego M. w P., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Nieruchomość, stanowiąca działki nr (...), o łącznej powierzchni 898 m² zabudowana jest domem mieszkalnym jednorodzinny w zabudowie bliźniaczej z garażem.

Teren, na którym zlokalizowana jest nieruchomość, znajduje się w strefie korytarzy powietrznych dla startujących i lądujących wojskowych statków powietrznych z pobliskiej bazy wojskowej K..

Wojewoda (...) w dniu 17 grudnia 2003r. wydał rozporządzenie nr 82/03 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego P. – K. w P. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) nr 200, poz. 3873 – dalej Rozporządzenie nr 82/03). Rozporządzenie utworzyło obszar ograniczonego użytkowania podzielony na pięć stref oznaczonych literami A-E w zależności od odległości od lotniska K. i w zależności od poziomu hałasu. Nieruchomość powoda znalazła się w strefie C. Powołane wyżej Rozporządzenie Wojewody weszło w życie 1 stycznia 2004r.

W strefie tej dopuszczono możliwość lokalizowania nowych obiektów nie wymagających ochrony akustycznej i nie powodujących zwiększenia hałasu dla istniejącej zabudowy mieszkaniowej.

Jako wymagania techniczne dotyczące budynków wskazano, iż nowopowstających i istniejących budynkach z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej należy zapewnić właściwy klimat akustyczny poprzez stosowanie przegród zewnętrznych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej.

W dniu 31 grudnia 2007r. Wojewoda (...) wydał rozporządzenie nr 40/07 zmieniające rozporządzenie o wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 22 stycznia 2008r. roku nr 1, poz. 1 – dalej Rozporządzenie nr 40/07). Zmiany dotyczyły granic obszaru ograniczonego użytkowania, podziału na strefy, dopuszczalnych poziomów hałasu w strefach oraz sposobu korzystania z poszczególnych terenów i wymagań technicznych dotyczących budynków.

Wartość nieruchomości powoda uległa zmniejszeniu na skutek ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości, wprowadzonych dla nieruchomości rozporządzeniem nr 82/03 oraz rozporządzeniem nr 40/07. Fakt wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania ze względu na spodziewany

poziom hałasu lotniczego powoduje, że właściciele nieruchomości położonych w jej granicach, w tym potencjalni ich nabywcy, muszą liczyć się z odpowiednimi niedogodnościami tak w sposobie zagospodarowania, jak i w sposobie ich użytkowania. Ograniczenia i niedogodności w wykorzystywaniu działki zgodnie z jej przeznaczeniem są związane między innymi z hałasem lotniczym.

Wartość rynkowa nieruchomości powoda według aktualnego jej stanu i poziomu cen spadła o 43.449 zł.

Budynek powoda spełnia wymogi Polskiej Normy PN-B- (...) -3:1999 „Akustyka budowlana. Ochrona przed hałasem w budynkach” z zakresu izolacyjności akustycznej dla stanu izolacyjności akustycznej określonej aktualnie, dla wartości poziomu miarodajnego wyznaczonego przez wartości dopuszczalne.

Budynek powoda nie spełnia natomiast wymogów Polskiej Normy PN-B- (...) -3:2015-10 „Akustyka budowlana. Ochrona przed hałasem w budynkach” z zakresu izolacyjności akustycznej, dla stanu izolacyjności akustycznej określonej aktualnie, dla wartości poziomu miarodajnego.

Wartość nakładów z tytułu zapewnienia właściwego komfortu akustycznego w budynku powoda, koniecznych do poniesienia w związku z określeniem na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków w zakresie, w jakim dotyczą podwyższonych na tym obszarze wymagań izolacyjności akustycznej, zgodnie z rozporządzeniem nr 82/03 Wojewody (...) z dnia 17 grudnia 2003r. z późn. zm. wynosi według cen aktualnych 117.384,02 zł.

Pismem z dnia 14 października 2005r., skutecznie doręczonym pozwanemu w dniu 16 października 2005r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 63.741,87 zł tytułem odszkodowania w związku z objęciem nieruchomości powoda obszarem ograniczonego użytkowania, w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

Jednocześnie powód, w tym samym dniu, wniósł do Sądu Rejonowego w Poznaniu o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej.

Pismem z dnia 19 lutego 2010r., wniesionym w dniu 22 lutego 2010r. do Sądu Rejonowego (...)P., powód ponownie wniósł o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej w sprawie o zapłatę odszkodowania. Na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2010r. przewodniczący stwierdził, iż do ugody nie doszło.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

W art. 129 - 136 p.o.ś. ustawodawca uregulował samodzielne podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej związanej z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości oraz z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, opierając się na założeniu, że ryzyko szkód związanych z działalnością uciążliwą dla otoczenia powinien ponosić podmiot, który tę działalność podejmuje dla własnej korzyści (cuius damnum eius periculum). Przesłankami tej odpowiedzialności są: wejście w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, jej użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą (por. post. SN z dnia 24 lutego 2010r., III CZP 128/09, Lex nr 578138).

Zgodnie z art. 129 ust. 2 w zw. z art. 129 ust. 1 u.p.o.ś. odszkodowanie służy, jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się ograniczone. Z art. 129 ust. 2 p.o.ś. wynika zaś, iż szkodą jest także zmniejszenie wartości nieruchomości, co koresponduje z pojęciem straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., przez którą rozumie się między innymi zmniejszenie aktywów. Tworząc obszar ograniczonego użytkowania, wskazane organy określają granice obszaru, ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu, wymagania techniczne budynków oraz sposób korzystania z terenów wynikające z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko lub analizy porealizacyjnej albo przeglądu ekologicznego (art. 135 ust. 3a u.p.o.ś.). Tworzące obszar ograniczonego użytkowania uchwała sejmiku

województwa (rozporządzenie wojewody) albo uchwała rady powiatu - po ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym (art. 2 i art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 2000r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 449) - stają się aktami prawa miejscowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, zgodnie z którym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości według art. 129 ust. 2 p.o.ś. jest także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści rozporządzenia (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie rozporządzenia dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 w związku z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym - hałasu.

Powód zdołał wykazać wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego w oparciu o art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. w zw. z art. 135 u.p.o.ś. oraz że wprowadzenie rozporządzeniem Wojewody (...) nr 82/03, następnie zmienionym rozporządzeniem nr 40/07, obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego P. – K. wpłynęło na spadek wartości rynkowej jej nieruchomości. Nie może zatem budzić wątpliwości konstatacja, że wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania skutkowało poważnym zawężeniem granic prawa własności powódki do przedmiotowej nieruchomości, co miało bezpośrednie przełożenie na spadek jej wartości rynkowej. Potencjalni nabywcy nieruchomości wiążą położenie nieruchomości w obszarze ograniczonego użytkowania z hałasem. Dla nich strefa wiąże się nie tylko z ograniczeniami w zabudowie oraz innymi uciążliwościami wprowadzonymi rozporządzeniem.

Podsumowując, zmniejszenie wartości nieruchomości z powodu wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a także sąsiedztwa wojskowego lotniska, emitującego hałas nie pozwalający dotrzymać standardów jakości środowiska, jest stratą powodującą obniżenie aktywów w majątku powódki. Szkada w postaci straty wyrażającej się obniżeniem wartości handlowej nieruchomości została wyliczona przez biegłego, który oszacował ją na kwotę 43.449 zł.

Żądanie zasądzenia równowartości kwoty koniecznej z punktu widzenia nakładów akustycznych znajduje swe uzasadnienie w treści 136 ust. 3 u.p.o.ś., zgodnie z brzmieniem którego w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkoda, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie. Dotychczasowe stanowisko judykatury nie wiąże zasadności tego roszczenia z koniecznością uprzedniego poczynienia nakładów o tym charakterze. Tym samym powód, aby skutecznie dochodzić roszczenia o nakłady nie musi najpierw wydatkować w całości tych kosztów. Brak jest jakichkolwiek podstaw do negowania omawianego roszczenia powoda co do zasady. Uznając argumentację biegłego za w pełni przekonującą Sąd uwzględnił roszczenie powoda o nakłady w granicach wyliczeń biegłego.

O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł na podstawie art. 363 § 2 k.c. zgodnie z którym jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Z uwagi na powyższe w niniejszej sprawie Sąd w pkt. 1 a) wyroku zasądził odsetki od kwoty 30.000 zł od dnia 6 lipca 2017r., tj. od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu opinii biegłego sądowego J. W., do dnia zapłaty, a także w pkt. 1 b) wyroku odsetki od kwoty 10.000 zł od dnia 20 czerwca 2018r., tj. od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu opinii biegłych sądowych W. P. i Z. B., do dnia zapłaty – albowiem powyższe opinie stanowiły podstawę ustalenia kwoty odszkodowania należnej powodowi. Sąd zasądził nadto w pkt 1 c) wyroku odsetki od kwoty 120.833,02 zł od dnia 18 sierpnia 2018r., tj. od dnia następującego po rozszerzeniu powództwa o ww. kwotę.

Mając na uwadze wyżej powołane okoliczności Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Jednocześnie, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., Sąd pozostawił ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia.

Powyższy wyrok powód zaskarżył w jego punkcie 2 co do oddalenia powództwa o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 100.000 zł zarzucając naruszenie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c., a także w związku z art. 129 ust. 2 i 4 i art. 136 ust. 3 w związku z art. 135 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że w sprawie roszczeń, o których mowa w ustawie prawo ochrony środowiska, uzasadnione jest zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od daty doręczenia stronom opinii biegłego, a nie od daty wystąpienia z roszczeniami do zarządcy lotniska w trybie art. 129 ust. 4 P.o.ś., tj. w niniejszej sprawie poprzez zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od innej daty niż data następująca po dacie wyznaczonej pozwanemu przez powoda w wezwaniu do zapłaty, tj. od daty innej niż 27 kwietnia 2010r. (27 listopada 2012r.) oraz poprzez błędne przyjęcie, iż to powoda (wierzyciela) obciąża obowiązek udowodnienia, że w chwili otrzymania wezwania dłużnik dysponował wiedzą niezbędną do oszacowania wielkości roszczenia.

W związku z powyższym, wniósł o zmianę wyroku sądu pierwszej instancji w pkt. 1 poprzez zmianę daty początkowej zasądzonych odsetek:

w pkt 1 a) od 27 listopada 2012r.,

w pkt 1 b) od 27 listopada 2012r.,

w pkt 1 c) od kwoty 60.000 zł od dnia 27 listopada 2012r.

Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powołał się na niedochowanie przez powoda terminu zawitego wynoszącego zdaniem pozwanego 2 lata.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Na wstępie wskazać należy, że podstawy stanowiska pozwanego są całkowicie chybione i to z uwagi tak na poczynione fakty w sprawie co do podejmowanych prób ugodowych, jak i na treść art. 384 k.p.c.

Powód na poparcie swoich zarzutów powołał się na różne przykłady orzeczeń Sądu Najwyższego w przedmiocie odsetek.

Przedstawione w apelacji przykłady potwierdzają jedynie niejednokrotnie wyrażane w orzecznictwie stanowisko, że w świetle art. 481 § 1 k.c., art. 455 k.c. i art. 363 § 2 k.c. kwestia stanu opóźnienia się dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego i w konsekwencji zasądzenia odsetek za czas opóźnienia zależy od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy.

Zauważyć należy, że także np. w wyroku z dnia 8 listopada 2016r., sygn. III CSK 342/15 Sąd Najwyższy wskazał jedynie, że w wypadku, kiedy przedmiotem sporu jest świadczenie pieniężne należne wierzycielowi, w tym także świadczenie odszkodowawcze dochodzone na podstawie art. 129 ust. 2 i 4 oraz art. 136 ust.1 i 3 p.o.ś., zasadą pozostaje, że termin płatności świadczenia - w zakresie kwot w nim żądanych i uznanych ostatecznie za uzasadnione – wyznacza wezwanie dłużnika do zapłaty. Jednocześnie w uzasadnieniu tego stanowiska Sąd Najwyższy odwołał się także do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010r., III CSK 308/09, w którym wskazano, że konstrukcja roszczenia odsetkowego za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego z art. 481 k.c. oparta jest na założeniu, że

w chwili powstania obowiązku świadczenia dłużnik wiedział nie tylko o obowiązku świadczenia na rzecz wierzyciela, ale także znał wysokość świadczenia, które ma spełnić, a co najmniej miał dostęp do informacji o okolicznościach umożliwiających mu oszacowanie typowego w takich przypadkach świadczenia kompensacyjnego. Analogiczny pogląd został wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010r., sygn. akt II CSK 635/10, w którym wskazano, że nie zawsze wymagalność roszczenia jest równoznaczna ze stanem opóźnienia dłużnika, gdyż o opóźnieniu tym można mówić wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niespornego co do zasady i wysokości, niezwłocznie po wezwaniu wierzyciela. Podobnie, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lutego 2010r., sygn. akt V CSK 269/09 wskazał, że stan opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego zachodzi wówczas gdy z czynności prawnej lub innego zdarzenia prawnego wynika zarówno obowiązek jak i wysokość świadczenia pieniężnego dłużnika. Nie jest tak wtedy, gdy wysokość świadczenia pieniężnego, które ma spełnić dłużnik, jest określana arbitralnie przez Sąd przy uwzględnieniu np. cen obowiązujących w dacie wyrokowania.

W przedstawionym na początku wyroku z dnia 8 listopada 2016r. Sąd Najwyższy podzielił wprost ten kierunek wykładni art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. uznając go za racjonalny i uwzględniający także interes dłużnika, który powinien mieć zapewnioną możliwość zweryfikowania zasadności kierowanych do niego żądań.

W rozpatrywanej sprawie powód dochodził odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości i nakładów koniecznych do dochowania norm akustycznych w związku utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania. Mimo że świadczenie odszkodowawcze ma charakter świadczenia pieniężnego wykazuje pewne specyficzne cechy w stosunku do świadczeń pieniężnych w ścisłym znaczeniu tj. gdy przedmiotem zobowiązania od chwili powstania jest suma pieniężna określona co do swej wysokości. W przypadku rozpatrywanego odszkodowania, z wezwaniem do zapłaty można łączyć stan opóźnienia tylko wtedy, gdyby zawierało ono informacje umożliwiające dłużnikowi oszacowanie szkody i rzeczowe odniesienie się do żądanej kwoty. Zgłoszenia właścicieli nieruchomości nie nadawały się do generalizowania i ujednolicania przez pozwanego wysokości odszkodowania tylko z tej przyczyny, że znajdowały się one w strefie wewnętrznej albo zewnętrznej o.o.u. W obszarze ograniczonego użytkowania położone są bowiem nieruchomości o różnej powierzchni, zabudowane i niezabudowane, a jeżeli zabudowane to różnymi tak co do powierzchni jak i charakteru budynkami: wolnostojącymi, w zabudowie bliźniaczej, jednokondygnacyjnymi lub dwu i wielokondygnacyjnymi, wykorzystywanymi do celów wyłącznie mieszkalnych albo gospodarczych czy w części do celów mieszkalnych i gospodarczych, budynki o odmiennej ilości i rodzaju okien czy innych elementów mogących mieć znaczenie dla klimatu akustycznego wewnątrz budynku. W każdym przypadku żądanie właścicieli odnosiło się do nieruchomości o indywidualnych cechach. Nie jest zaś rzeczą dłużnika poszukiwanie za wierzyciela przyczyn, dla których żądana jest od niego kwota w takiej a nie innej wysokości.

W praktyce orzecniczej Sądu Apelacyjnego w analogicznych sprawach niejednokrotnie właściciele nieruchomości podawali w wezwaniu wyczerpujące informacje, czasami nawet poparte prywatnymi opiniami, na uzasadnienie wysokości żądania. W takich przypadkach nie było przeszkód do stosowania zasady, że termin płatności wyznacza wezwanie dłużnika do zapłaty (art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.).

Powód ograniczył się jednak w swym wezwaniu w istocie do podania miejsca położenia (adresu) nieruchomości. Wskazana przez nią wysokość odszkodowania nie została w żaden sposób uzasadniona, była całkowicie dowolna. Brak jakichkolwiek konkretów uniemożliwiał pozwanemu na samodzielne miarodajne oszacowanie szkody. W tym stanie rzeczy nie było podstaw do uznania, że już na skutek wezwania pozwany popadł w opóźnienie. Nie wynikała z niego w sposób dający się zweryfikować przez dłużnika wysokość odszkodowania. Wszystkie informacje konieczne do ustalenia tej wysokości zostały zgromadzone dopiero przez biegłych sądowych i dopiero w oparciu o te informacje biegli z dziedziny akustyki, robót budowlanych i szacowania nieruchomości byli w stanie wydać swoje opinie. Przy czym nie sposób pominąć, że o ile potrzeba czynienia nakładów akustycznych w strefie nieruchomości powoda została wprost przewidziana w ustawie o ochronie środowiska i uchwałach, o tyle okoliczność, czy na skutek wprowadzenia o.o.u. dla działającego już od wielu lat lotniska wojskowego nastąpi spadek wartości nieruchomości, a jeżeli tak to o ile - wymagała już czynienia ustaleń w okresie czasu pozwalającym na ustalenie tendencji rynkowych. Oczywiście, przydatne w tym zakresie były doświadczenia z innych terenów (nie tylko w Polsce) o skutkach wprowadzenia o.o.u. w związku z działalnością lotniska, tym niemniej z przyczyn oczywistych nie mogły być całkowicie ignorowane warunki

rynku lokalnego w P. i okolicach. Biegły z dziedziny szacowania nieruchomości wziął właśnie pod uwagę znane mu transakcje sprzedaży nieruchomości położonych na terenie o.o.u. począwszy od jego utworzenia i na tej głównie podstawie wydał opinię według cen na dzień jej sporządzenia. Dopiero z chwilą sporządzenia przez biegłych opinii znana stała się wysokość należnego powódce odszkodowania.

Dobitnie ocenę tą potwierdza zresztą stanowisko procesowe samego powoda, który w pozwie domagał się jedynie 40.000 zł odszkodowania i dopiero na podstawie właśnie opinii biegłych rozszerzył pismem z dnia 17 sierpnia 2018r. swoje roszczenie do kwoty 160.833,02 zł. Przy czym, biegli określili wartość szkody wg. cen z dat sporządzenia opinii, a nie według cen z listopada 2012 r. Trafnie więc w realiach sprawy Sąd I instancji odwołał się do treści art. 363 § 2 k.c.

Nie ma żadnego uzasadnienia w przepisach kodeksu cywilnego do założenia, że w rozpatrywanych okolicznościach dłużnik miał obowiązek posiadania lepszej wiedzy o wartości szkody od samego poszkodowanego. Dodać też należy, że nie znajduje uzasadnienia w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym wnioskami apelacyjnymi (tak zresztą jak w brzmieniu po nowelizacji) do przypisania dłużnikowi stanu opóźnienia w zapłacie różnicy odszkodowania, za okres od wniesienia pozwu do doręczenia mu pisma rozszerzającego powództwo tj. za okres, w którym sam poszkodowany nie domagał się od dłużnika zapłaty wyższej kwoty od wskazanej w pozwie.

Z przyczyn wyżej przedstawionych Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił jako bezzasadną i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

J. N. E. J. G.